

Nr 156

Av herr **Jansson** i Benestad **m. fl.**, om införande av enhetligt ortsavdrag för hela riket.

Det nuvarande skattesystemet bygger på fyra ortsgrupper, vilket betyder att det absoluta existensminimum fastställts till olika storleksordning. För gift inkomstagare är t. ex. för statlig inkomstskatt ortsavdragen resp. 3 520, 3 680, 3 840 och 4 000 kr., vilket gör en spännvidd mellan högsta och lägsta grupp på 480 kronor. Även till kommunal inkomstskatt är avdragen av olika storleksordning. För gift inkomstagare är de resp. 1 760, 1 840, 1 920 och 2 000 kr. För ogift inkomstagare är avdragen mindre.

Det tillämpade systemet innebär att medborgarna erlägger skatt av olika storlek på samma inkomst. Som exempel kan nämnas att vid en uttagning av 100 procent till statlig inkomstskatt en inkomstagare med 6 000 kr. beskattningsbar inkomst erlägger 58 kr. mer i skatt i lägsta ortsgrupp än i högsta. Om vi beaktar, att vi även har en lönegruppering, som alla levnadskostnadsundersökningar till trots är gynnsammare för inkomstagare i högsta ortsgrupp än i den lägsta, framstår denna skattegruppering som en klar orättvisa emot medborgarna i de lägsta ortsgrupperna, och den bör snarast möjligt undanröjas.

Med konstaterande av det faktum, att det sedan länge pågår en folkförflyttning i vårt samhälle, vilken kännetecknas av dels de tunga yrkenas avfolkning, dels en utflyttning från landsbygden, där dock våra nyckelnäringar och råvarubaser är belägna, framstår det som nödvändigt, att alla åtgärder vidtages för att här bromsa en för hela samhället på lång sikt skadlig och ödesdiger utveckling. Givetvis kan sägas, att ingen byter bostadsort för ett 480 kronor högre skatteavdrag, men tillsammans med övriga faktorer har ett sådant fastställande av olika stort existensminimum en betydande inverkan. Människorna söker sig givetvis dit, där förmånerna är störst.

Påståendet att levnadsvillkoren skulle vara så vitt skilda i vårt land, att efter bostadsorten både olika löner och skatter skall utgå för samma arbetsprestation, har aldrig varit med verkligheten överensstämmande.

Enhetliga och lika skatteavdrag, som normerar ett lika stort existensminimum, oavsett bostadsort, är därför en angelägen reform på skatteområdet, som icke bör uppskjutas.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen i enlighet med motionens syfte måtte besluta, att ortsavdraget skall vara enhetligt över hela riket, samt fast-

ställa detsamma till 4 000 kronor vid den statliga inkomstbeskattningen och till 2 000 kronor vid den kommunala inkomstbeskattningen.

Stockholm den 26 januari 1955

Fridolf Jansson
i Benestad

Gunnar Ericsson
i Näs

C. O. Carlsson
i Bakeröd

J. W. Pettersson
i Norregård
